

Sydafrika næste år og de mange gode initiativer, der er taget i den forbindelse. Ikke mindst initiativet A Global Deal er flot og nødvendigt.

Desværre er det på en ganske beskæmmende baggrund, at vi i dag debatterer initiativer i forbindelse med FN-topmødet om bæredygtig udvikling. For på trods af det kæmpe fremskridt Riotoptmødet i 1992 unægtelig var for forståelsen af behovet for bæredygtighed, er verden anno 2001 langt fra dette ideal.

Den globale udvikling er i forhold til de økonomiske, sociale og miljømæssige dimensioner ikke bæredygtig. Når f.eks. 10 pct. af verdens befolkning modtager 70 pct. af al indkomst og producerer 70 pct. af alle varer og tjenesteydelser og vi samtidig ser, at halvdelen af verdens befolkning lever for mindre end 2 dollar om dagen, og at disse 3 milliarder mennesker kun står for 6 pct. af verdens produktion, ja, så er den økonomiske skævhed desværre lysende klar og uholdbar.

Til den forståelse kunne man tilføje, at godt 1,2 milliarder mennesker i dag lever i absolut fattigdom, dvs. for under 1 dollar om dagen. Og selv om andelen af mennesker i fattigdom falder, er antallet af absolut fattige desværre konstant.

For at perspektivere udfordringen kan det vel tørt konstateres, at i den anden ende af den globale indkomstskala kan aktiviteterne for verdens tre rigeste mænd tilsammen udligne den samlede produktion fra verdens 48 fattigste nationer.

Med andre ord er bæredygtighed, hvad angår den økonomiske dimension, dvs. adgangen til økonomiske ressourcer, udvikling og vækst, stadig væk et mål, der ligger langt ude i fremtiden, hvis ikke vi får nogle langt bedre og mere fair globale spilleregler.

Hvad angår den sociale dimension af bæredygtighed er udviklingen desværre nedslående. Alt for få af de rige lande, hvad også statsministeren understregede, lever op til deres efterhånden gamle løfte om at give 0,7 pct. af BNP i udviklingsbistand.

Billedet bliver desværre endnu værre, når man ser på bistanden til de 49 mindst udviklede lande, hvor der bor 600 millioner mennesker. Her giver OECD-landene i gennemsnit kun 0,05 pct. af BNP i bistand, og der er lang vej til de 0,15 pct., som man rent faktisk gentagne gange har forpligtet sig til.

Det er unægtelig svært at se, hvordan man når målet for FN-topmødet København + 5 om

halvering af fattigdommen inden år 2015 med det udgangspunkt.

Der er ingen tvivl om, at den globale sociale ulighed, der desværre er voksende, ikke alene udgør en menneskelig tragedie for dem, der lever i håbløs fattigdom, men også er en af de største sikkerhedspolitiske udfordringer til den rige verden.

Vi ser allerede i dag flere og flere mennesker flygte fra dyb fattigdom til bl.a. Europa, og vi er vidne til ganske forfærdelige konflikter i bl.a. Afrika.

Der er heller ingen tvivl om, at der på miljøområdet siden Riotoptmødet er skabt nogle konkrete fremskridt med vigtige kombinationer af protokoller, bl.a. på klima, ørken, biosikkerhed og kemikalieområdet.

Den globale miljøfacilitet er også et vigtigt fremskridt i støtten til miljøindsatser, udviklings- og Østlandene.

Desværre er det ikke blot tragisk, at udpinngen af naturressourcer og forureningsbelastningen rammer den fattige verden, der i forvejen er tynget af en skæv social og økonomisk udvikling, uligt hårdt. Det er også efter vores opfattelse dybt bekymrende, at verdens største forurenere på klimaområdet med drivgasser, USA med den dybt konservative Bush-administration, blæser på internationale miljøaftaler.

Socialdemokratiet giver derfor sin fulde opbakning til den danske regerings aktive indsats for at udvikle globale mekanismer, der reelt – ikke blot i ord, men også i handling – fører miljøforbedringer med sig. Initiativet med A Global Deal og fokuseringen på at skabe en såkaldt afkobling mellem økonomisk vækst og udradring af miljø- og naturressourcerne bør gøres til et kernemål i det globale miljøarbejde.

Der er selvfølgelig en nøje sammenhæng mellem de tre dimensioner af bæredygtighed: den økonomiske, den sociale og den miljømæssige. Her er, som også udviklingsministerens redegørelse til Folketinget påpeger, tale om indbyrdes afhængige og gensidigt forstærkende dimensioner.

For Socialdemokratiet er en af de 21. århundredes allerstørste udfordringer at bryde lanken mellem globalisering og de negative udviklings-træk, således at alle mennesker og især de, der i dag lever i fattigdom, får gavn af den globale udvikling.

Det kræver en fundamentalt anderledes tænkning og handling, end vi i praksis er vidne til i dag.